

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.255/2012/29. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. május hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETT:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 5.B.261/2010/122. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

Az I. r. vádlott fegyházbüntetését 8 (nyolc) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

A III. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróságnak a próbára bocsátást hatályon kívül helyező és annak megszüntetésére vonatkozó rendelkezését mellőzi, egyben az 1. rb. társtettesként elkövetett lopás vétsége (Btk. 316. § (1) bekezdés és (2) bekezdés) miatt indult büntetőeljárást megszünteti.

A vádlottakkal szemben elrendelt vagyonekobjást 1.099.673 (egymillió-kilencvenkilencezer-hatszázhetvenhárom) forintba helyesbíti.

Az I. r. vádlott lakcíme Budapest ...szám, míg II. r. vádlott lakcíme Budapest ... szám.

A bíróság az I.r. vádlott által a mai napig, a II. r. vádlott által 2012. október 29. napjától a mai napig, míg a III. r. vádlott által 2012. augusztus 16. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendeli.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből a 2011. május 25., október 21. és 2011. január 27. napok feltüntetését mellőzi.

Az elsőfokú ítéletet egyebekben mind három vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 8.500 (nyolcezer-ötszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen az I. és II. r. vádlottak vonatkozásában további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék I. r. vádlott bűnösségét 1 rendbeli társtettesként elkövetett rablás bűntettében (Btk. 321. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b./ pont), mint különös visszaeső, valamint 4 rendbeli társtettesként elkövetett visszaélés okirattal vétségében (Btk. 277. § (1) bekezdés), mint visszaeső állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 10 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyben elrendelte vele szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. október 31. napján jogerőre emelkedett 9.Fk.30.705/2004/62. számú ítéletével kiszabott, 5 év próbaidőre felfüggesztett 2 év fiatalkorúak börtönbüntetésének és a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2008. június 26. napján jogerőre emelkedett 14.Fk.30.833/2005/84. számú ítéletével kiszabott, 3 évi próbaidőre felfüggesztett 1 év 10 hónap fiatalkorúak börtönbüntetésének végrehajtását is.

A II. r. vádlott bűnösségét az elsőfokú bíróság 1 rendbeli társtettesként elkövetett rablás bűntettében (Btk. 321. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b./ pont) és 4 rendbeli, társtettesként elkövetett visszaélés okirattal vétségében (Btk. 277. § (1) bekezdés) állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 8 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyben elrendelte vele szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2008. augusztus 28. napján jogerőre emelkedett 20.B.25.358/2008/22. számú ítéletével kiszabott 2 év próbaidőre felfüggesztett, 1 év börtönbüntetés végrehajtását is.

A III. r. vádlott bűnösségét 1 rendbeli, bűnsegédként elkövetett rablás bűntettében (Btk. 321. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b./ pont), 4 rendbeli, társtettesként elkövetett visszaélés okirattal vétségében (Btk. 277. § (1) bekezdés) és 1 rendbeli, társtettesként elkövetett lopás vétségében (Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés I. fordulat) állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyben elrendelte vele szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2008. december 4. napján jogerőre emelkedett 18.Bk.VI-VII.44.870/2008. számú végzésével kiszabott, 2 év próbaidőre felfüggesztett, 7 hónap börtönbüntetés végrehajtását is. Továbbá a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2008. április 22. napján jogerőre emelkedett 12.B.XXIII.93/2008/2. számú végzésének a vele szemben alkalmazott próbára bocsátást kimondó részét hatályon kívül helyezte, egyben a próbára bocsátást megszüntette.

A vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság külön-külön 1.190.809 forint vagyonekőzbást is alkalmazott. Rendelkezett a járulékos kérdésekre vonatkozóan is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére, büntetésük súlyosításáért, míg az I. r. vádlott és védője enyhítésért, a II. r. és III. r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.254/2010/16. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védői fellebbezések elutasítását indítványozta.

Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárását, és az általa megállapított tényállás döntően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hibáktól, azonban kisebb mértékben korrekcióra szorul elírások miatt. Így az ítélet 9. oldal utolsó előtti bekezdésében írtakat figyelembe véve az elkövetési értéket helyesen 3.299.020 forintban kell megállapítani, ennek figyelembe vétele mellett pedig a vádlottak vagyonekbevétele megfizetési kötelezettségét fejenként 1.099.673 forintra kell helyesbíteni. Korrigálni kell az ügyészség szerint az ítélet 9. oldal utolsó előtti bekezdésében írt 800 forintot, helyesen 800.000 forintra.

E korrekciók mellett az elsőfokú ítéleti tényállás már minden tekintetben helytálló. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság kimerítően adott számot a bizonyítékokra vonatkozó értékelési tevékenységéről, helytálló indokokkal támasztotta alá, hogy a tényállás alapjául miért az I. r. vádlott saját magát és társait is terhelő nyomozati vallomását vette alapul, és a vádlott-társak, illetve az I. r. vádlott utóbb módosított vallomását miért vetette el. A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és cselekményeiket is az elkövetéskor hatályos anyagi jogszabályokat alkalmazva, törvényesen minősítette. Ugyanakkor a büntetés kiszabásánál az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a halmazati jelleget. A Btk. 85. § (2) bekezdés és a Btk. 40. § (2) bekezdés rendelkezése alapján ugyanis a vádlottakkal szemben kiszabható büntetési tételkeret öttől húsz évig terjed. A többszörös halmazaton belül az útonálló jelleggel, nő sérelmére elkövetett rablási cselekmény tárgyi súlyára és a bűnösségi körülményekre tekintettel a vádlottakkal szemben lényegesen súlyosabb szabadágvesztés kiszabása indokolt. Ezért a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kiszabott büntetések súlyosítását, a vagyonekbevétele fejenkénti összegének helyesbítését, egybekben pedig az elsőfokú ítélet mindhárom vádlottal szemben történő helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott ügyvédje útján írásban részletesen megindokolta fellebbezését. Elsődlegesen megbánását és sajnálatát fejezte ki az általa elkövetett cselekmény miatt. Ugyanakkor előadta, hogy mindeddig félelemből nem fedte fel valójában annak a személynek a nevét, aki a rablás során használt gépkocsit ténylegesen vezette. Ez a személy ugyanis a „Fekete sereg” egyik tagja, akitől fél ugyan, de nem vállalhatja, hogy mégis olyan ember bűnhődjön, aki valójában nem is vett részt a rablásban. Előadta, hogy ezért a nyomozati eljárás során hosszú gondolkodás után döntött úgy, hogy a legegyszerűbb az lesz, ha a kocsit tulajdonosát, a III. r. vádlottat jelöli meg, mint a rablásnál közreműködő gépjármű vezetőjét.

Ezen túlmenően kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a cselekménnyel okozott anyagi kár valós mértékét nem derítette fel pontosan. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított 3.375.430 forintos kár eltúlzottan sok, amely összeg a sértett erősen megkérdőjelezhető előadásán alapul. Álláspontja szerint a bíróságnak figyelembe kellett volna venni, hogy a sértett előadása szerint a nála lévő pénzt a férjétől kapta, aki azt Kínából hozta, míg a férje előadása szerint a feleségénél lévő összeg több év alatt gyűlt össze. Ezt az ellentmondást az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hanem kritika nélkül fogadta el összezszerűségében a sértetti előadást. Hangsúlyozta, hogy valójában a cselekménnyel 4.000 USA dollárhoz, 1650 Euróhoz és 512.000 forint készpénzhez jutottak, ezen túlmenően sem arany, sem pedig más érték nem volt a sértett táskájában. A saját álláspontjának alátámasztásaként még hivatkozott arra is, hogy a sértett nem is járult hozzá, hogy a nyomozó hatóság megvizsgálja a bankszámláit. Indítványozta ezért, hogy a bíróság a kárérték tekintetében az általa előadott összesen 1.950.000 forintos összeget fogadja el.

Ezen túlmenően az I. r. vádlott hivatkozott két kiskorú gyermekére, valamint a felesége súlyos szívelhalásos és szívizomgyulladásos megbetegedésére, mellyel kapcsolatban az orvosi dokumentumokat is becsatolta. Kérte, hogy a bíróság vegye figyelembe a büntetés kiszabásánál, hogy a súlyos beteg felesége most egyedül kényszerül a gyermekeik eltartására, ami aránytalanul nagy terhet és felelősséget ró rá. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság szerezzen be a magatartására vonatkozó véleményt a büntetés-végrehajtási intézettől, és mindezek alapján a vele szemben kiszabott büntetést enyhítse.

A II. r. vádlott védője írásban bizonyítási indítványt terjesztett elő. Ebben előadta, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése után kereste őt fel tanú6 - a II. r. vádlott élettársa -, aki átadott a részére egy átvételi elismervényt. Ezen okirat tartalma alapján megállapítható, hogy 2009. március 1. napján az átvételi elismervény tanúsága szerint tanú6 tanú9-től 30.000 forintot vett át édesanyja részére kölcsönként az Europarkban. Az átvételi elismervény aláírói pedig tanúsítani tudják, hogy ez alkalommal a II. r. vádlottat az ő és a gyermeke társaságában látták az Europark Bevásárlóközpontban, vagyis abban az időpontban nem lehetett a bűncselekmény színhelyén.

Ezért a II. r. vádlott védője indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a nyilvános ülésre idézze meg tanú6-ot, tanú10-et és tanú9-et, akik valamennyien nyilatkozni tudnak az átvételi elismervény készítésének körülményeiről és arról, hogy a II. r. vádlott abban az időpontban az Europarkban volt.

A III. r. vádlott ugyancsak írásbeli beadvánnyal fordult a bírósághoz, melyben eddigi terhelti vallomását megváltoztatta. A korábban előadottakkal szemben arra hivatkozott, hogy a vádbeli cselekmény napján délelőtt 11 óra körül megkereste őt a II. r. vádlott a lakásán és kölcsönkérte az általa használt gépkocsit azzal, hogy estére azt majd visszahozza. Ő a kérésnek eleget tett. Ezt követően 12 óra 30 perc után a ... parkban találkozott tanú1-gyel, akivel együtt volt 15 óra 30 percig. Amikor hazért, akkor értesült arról, hogy előbb a II. r. vádlott, később pedig a rendőrség kereste őt a lakásán. Mivel a II. r. vádlott által kölcsönkért gépkocsi nem volt a ház

előtt, elindult, hogy utána nézzen, hogy valójában mi is történt. 16 óra 30 perc körül találkozott a II. r. vádlottal, aki elmondta, hogy milyen „balhéba” keveredtek. Ekkor ő elhatározta, hogy alibit igazoltat tanú2-vel a saját maga, valamint a II. r. vádlott részére, hiszen biztos volt abban, hogy a rendőrség őt fogja megkeresni, mivel az övé volt a gépkocsi. Kitalálta tehát, hogy egy T.Z. nevű embernek adta kölcsön a gépkocsit és nem a II. r. vádlottnak. A vallomásával kapcsolatban még arra hivatkozott, hogy ő 300.000 forinttal tartozik I. r. vádlottnak, ezért több esetben előfordult, hogy letagadtatta magát a rokonaival akkor, amikor őt az I. r. vádlott kereste. Előadta, hogy megbánta és ma már tudja, hogy helytelenül járt el, amikor nem mondta el a valóságot, azonban most ezt pótolta. Mindezek alapján elsődlegesen felmentését, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen jelenlévő ügyész a II. r. vádlott által előterjesztett bizonyítási indítvány elutasítását indítványozta. Egyebekben az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Hivatkozott arra ugyanis, hogy a III. r. vádlottal szemben a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 12.B.XXIII.93/2008/2. számú - próbára bocsátást kimondó - határozata 2008. április 22-én emelkedett jogerőre, és a határozattal kiszabott 2 éves próbárabocsátási időtartam 2010. április 22-én lejárt. Figyelemmel arra, hogy a III. r. vádlottal szemben kábítószerrel visszaélés vétsége miatt alkalmazott a bíróság próbára bocsátást, megállapítható, hogy a cselekmény büntethetősége 2013. április 21. napján elévült, így az eljárás megszüntetésének van helye.

Ezen túlmenően az ügyész felszólalásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a tényállást az I. r. vádlott beismerő vallomására alapította. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság által feltárt és mérlegelt bizonyítékok zárt láncolatot alkotnak, így egyértelműen megállapítható, hogy a cselekmény elkövetője ez a három vádlott volt. A tényállás megalapozott voltára, a cselekmények helyes minősítésére is tekintettel továbbra is fenntartotta a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezését mind a három vádlott vonatkozásában.

Az I. r. vádlott védője perbeszédében kiemelte, hogy a sértett vallomása az eljárás során nem volt következetes. Nem kétséges, hogy az I. r. vádlott elismerte a cselekmény elkövetését, azonban félelemből az eljárás során nem tárta fel a teljes igazságot, így csak az írásbeli beadványában tett említést először arról, hogy a gépkocsit a „Fekete sereg”-hez tartozó egyik személy vezette. A nyomozati eljárás során és a bíróság előtt azért nevezte meg a III. r. vádlottat, mint a jármű vezetőjét, mert tudta, hogy a gépkocsi a III. r. vádlotté. A védő hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott nem olyan előrelátó, hogy előre pontosan kiszámítsa az elkövetési értéket, így álláspontja szerint aggálytalanul elfogadható a 2 millió forint alatti kárösszeg. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az elkövetési érték vonatkozásában téves álláspontra helyezkedett, és nem is indokolta meg kellőképpen, hogy miért nem fogadta el erre vonatkozóan az I. r. vádlott vallomását akkor, amikor a tényállást egyebekben az ő beismerő vallomására alapította. Kiemelte a védő továbbá azt is, hogy az okiratok vonatkozásában semmilyen bizonyíték nem állt a hatóság

rendelkezésére, kizárólag az I. r. vádlott vallomása. Ez a tény azonban nem nyert kellő értékelést a büntetés kiszabásakor.

Ugyancsak az elkövetési értékhez kapcsolódóan kifogásolta és életszerűtlennek tartotta, hogy az elsőfokú bíróság elfogadta minden aggály nélkül, hogy a sértett délutáni órákban, lényegében céltalanul ilyen hatalmas összeggel közlekedett az utcán, ráadásul úgy, hogy különös módon mindhárom pénznemben kerek összeg volt nála. Álláspontja szerint forgó üzleti tőkét általában nem szoktak céltalanul sétáló személyek maguknál tartani.

Az I. r. vádlott védője a büntetés kiszabásával kapcsolatban észrevételezte, hogy az I. r. vádlott a cselekmény elkövetésekor mindössze 22 éves volt. Kiemelte, hogy a szándéka kizárólag lopásra irányult, azonban másképp alakultak az események. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy „enyhe erőszakról”, minimális támadásról lehet csak beszélni a cselekmény kapcsán, amely a büntetésben kifejezésre kellett volna, hogy jusson. Hangúlyozottan utalt arra is, hogy a vádlottaknak nyilvánvalóan nem volt tudomása arról, hogy a sértettnél 2 millió forint feletti összeg lehet, így szándékuk a jelentős értékre nem is terjedhetett ki. Összességében hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott töretlen és feltáró beismerése a büntetésben egyáltalán nem köszönt vissza, ezen túlmenően az elsőfokú bíróság az időmúlást sem értékelte az I. r. vádlott javára. Mindezekre figyelemmel a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

A II. r. vádlott védője perbeszédében azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság elhamarkodottan és elnagyoltan vont következtetést a II. r. vádlott bűnösségére. A cselekmény elkövetését és abba a II. r. vádlott részvételét a sértett és az I. r. vádlott vallomására alapította. Ezen túlmenően a feltárt összes, többi bizonyíték, csak közvetett bizonyítéknak tekintendő, így erre tényállást alapítani álláspontja szerint nem lehet. Kiemelte, hogy a vádat jelentősen gyengíti, hogy a felismerésre bemutatás során senki sem ismerte fel a vádlottakat. Utalt arra is, hogy a II. r. vádlott következetes vallomását támasztotta alá az élettársának és az édesanyjának a vallomása is. Mindezek alapján a II. r. vádlott előadásának elfogadását és elsődlegesen a bűncselekmény vádja alóli felmentését indítványozta. Másodlagosan a jelentős időmúlásra és a két kiskorú gyermekes állapotra figyelemmel a kiszabott büntetés jelentős enyhítését kérte. Ez utóbbi indokaként felhozta még, hogy az útonálló jellegű súlyosító körülményként álláspontja szerint nem lehet figyelembe venni, hiszen ez a körülmény a rabláshoz szükséges erőszakban lényegében már benne foglaltatik. Utalt arra, hogy a cselekmény tárgyi súlyát maga az elsőfokú bíróság is közepesnél kisebb súlyúnak ítélte, így ezeknek a körülményeknek a büntetésben is meg kell jelennie.

A III. r. vádlott védője a III. r. vádlott ítéletátlához írásban benyújtott vallomása alapján indítványozta a tényállás megállapítását. Erre tekintettel az ügyészi fellebbezés elutasítását, és a III. r. vádlott felmentését másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését, ezen túlmenően a próbára vonatkozó ügyészi indítvány elfogadását, indítványozta. Ez utóbbi alátámasztásaként utalt a III. r. vádlott kiskorú gyermekes családi állapotára.

A kétoldalú perorvoslással megtámadott elsőfokú határozatot a másodfokú bíróság az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából a releváns bizonyítékokat feltárta, egyeként és összességében is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta a Be. 296. § (1) bekezdés a./ pontját, amikor a sértett vallomását felolvasás útján tette tárgyalás anyagává.

A II. r. vádlott által előterjesztett bizonyítási indítvánnyal kapcsolatban a másodfokú bíróság álláspontja a következő:

A II. r. vádlott az általa megjelölt három tanút azért indítványozta meghallgattatni, hogy igazolják miszerint egy kölcsönügylet lebonyolítása miatt ő a bűncselekmény elkövetésének időpontjában az Europarkban tartózkodott.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a II. r. vádlott által becsatolt és 2009. március 1. napján kelt átvételi elismervény ennél közelebbi időpontot, sem napszakot nem tartalmaz, így az elismervényt aláíró tanúk nyilvánvalóan nem tudnak arra vonatkozóan nyilatkozni, hogy a II. r. vádlott a bűncselekmény elkövetésének konkrét időpontjában az Europarkban tartózkodott-e vagy sem. Éppen ezért tanú6., tanú10 és tanú9 vallomása még valóságtartalmuk esetén sem lennének alkalmasak arra, hogy az I. r. vádlott állításait, valamint az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokat és az azok alapján megállapítható tényállást megdöntsék. Erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott vallomását fogadta el a tényállás alapjául a II. r. vádlott szerepét illetően, melynek megdöntésére a felajánlott bizonyítás nem alkalmas.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, azonban kisebb korrigálásra, kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

A II. r. vádlott előéletére vonatkozóan az elsőfokú ítéletet kiegészíti azzal, hogy Budapesten, 2009. december 13-án elkövetett rablás miatt újabb büntetőeljárás van folyamatban a vádlottal szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 7.B.10.730/2013. szám alatt, mely ügyben 2013. május 16-án van kitűzve tárgyalás. (másodfokú irat 24-II. sz. erkölcsi bizonyítvány)

A III. r. vádlott előéletére vonatkozóan ugyancsak kiegészíti az elsőfokú ítéletet azzal, hogy vele szemben a 2008. októberben elkövetett 15 rendbeli rablás büntette miatt a Fővárosi Nyomozó Ügyészségen van eljárás folyamatban, mely miatt a III. r. vádlottat 2010. februárjában körözték.

Ugyancsak a III. r. vádlottra vonatkozóan kiegészíti az előéletére vonatkozó adatokat azzal is, hogy a III. r. vádlottal szemben vesztegetés büntette miatt folyik a

Fővárosi Törvényszéken 15.B.1210/2011. szám alatt büntetőeljárás. (másodfokú irat 24. sz. erkölcsi bizonyítvány)

A III. r. vádlottra vonatkozóan az elsőfokú ítélet 5. oldal 7. bekezdésének első sorában feltüntetett ítélet tekintetében megállapítja, hogy az 2008. december 4. napján emelkedett jogerőre. / erkölcsi bizonyítvány adatai/

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy nyilvánvalóan elírási hiba folytán az elkövetési érték - az MNB hivatalos árfolyamán számolva - a 6. oldal 1. bekezdésében pontatlanul került megjelölésre, ezért az ott megjelölt összeget a másodfokú bíróság 3.299.020 forintra helyesbíti.

A másodfokú bíróság a 7. oldal 1. bekezdését a tényállásból kirekeszti.

Az ekként kiegészített, illetve pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésére vonatkozóan megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben, miért fogadott el, illetve arról is, hogy mely bizonyítékokat és milyen okból vetett el. A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, helyesen alapította a tényállását az I. r. vádlott önmagát és a vádlottársait is terhelő első három alkalommal tett gyanúsítottai vallomásának azon részeire, melyet az egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. Így a sértetti előadásra, a sértett férjének (tanú3-nak) nyomozati vallomására, tanú4 vallomására, a gépkocsi használtának körében pedig tanú5 első nyomozati előadására.

Ezen személyi bizonyítékok körét megerősítették az okirati bizonyítékok is, így a rendőri jelentések, a szemle jegyzőkönyvek (a gépkocsi megtalálási helye, valamint a hamut tartalmazó kályha), továbbá a híváslisták és a cellainformációk adatai is.

Az elsőfokú bíróság helyes érveléssel vetette el a II. r. és a III. r. vádlottak rokoni körébe tartozó azon tanúk nyilatkozatát (tanú 6, tanú7 és tanú1), akik igyekeztek alibit biztosítani a vádlottak számára. A fenti tanúk vallomása elfogultságukon túl, egyrészt ellentmond az egyéb objektív bizonyítékoknak, másrészt tanú2 végig következetes és tanú8 nyomozás során tett vallomásának is.

Az I. r. vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában azzal ismerte el a bűncselekmény elkövetését - fenntartva a nyomozati szakban tett első három vallomását -, hogy „egy fekete sereges ember” volt az, aki a gépkocsit ténylegesen vezette.

Ezzel szemben a III. r. vádlott állítása szerint a II. r. vádlott volt, aki a gépkocsit elkérte, majd később elmondta neki azt is, hogy „milyen balhéba keveredtek bele”. A II. r. vádlott kitarthatott amellett, hogy ő március 1-jén az Europarkban tartózkodott.

A másodfokú bíróság egyik vádlott állítását sem fogadta el.

Az I. r. vádlott ugyanis konkrét - név, elérhetőség, tényleges cselekvésre utalás - adatok nélkül, csak az általánosság szintjén hivatkozott a „feketes sereg egyik tagjára”, mint a gépkocsi vezetőjére, amely vallomás ilyen körülmények között bizonyítékként nem értékelhető. Emellett ez az állítás ellentmond a III. r. vádlott vallomásának is, mely szerint a II. r. vádlott volt az, aki a gépkocsit elkérte, azonban a III. r. vádlott még csak említést sem tesz az I. r. vádlott által hivatkozott „fekete sereg” tagjáról. A másodfokú bíróság álláspontja szerint e tekintetben tanú5 vallomása tekinthető mérvadónak, aki határozottan állította, hogy a gépkocsit használatra a III. r. vádlotton kívül soha nem adta oda másnak.

Ezen túlmenően a III. r. vádlottnak azon állítása, hogy március 1-jén a ... Parkban tartózkodott tanú1-gyel, már az elsőfokú eljárás során megdőlt tanú2 vallomása alapján.

A II. r. vádlott előadásával kapcsolatban rögzíthető, hogy az szintén ellentmondásos, hiszen részben a III. r. vádlott nyilatkozataival, részben pedig a meghallgatott tanúk vallomásával is ellentétben áll

Összességében a fentiekből a másodfokú bíróság álláspontja szerint az a következtetés vonható le, hogy a vádlottak célja ezekkel a vallomásokkal egyértelműen az volt, hogy a III. r. vádlottat mentesítsék a büntetőjogi felelősségrevonás alól.

A sértettnek okozott kár összepszerűségével kapcsolatban - ellentétben az I. r. vádlott érvelésével - az elsőfokú bíróság az ítélet 19. oldal 3. bekezdésében kifejtette részletesen az álláspontját, mellyel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, hangsúlyozva, hogy az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg a tényállás ezen részét, így emiatt nincs ok az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. Kétségtelen, hogy a sértett az elszenvedett sérülések és az okiratok száma tekintetében részben ellentétesen nyilatkozott az eljárás során, de a vallomásának ezen ellentmondásai nem rontották le a tőle eltulajdonított érték tekintetében tett mindvégig következetes vallomásait.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság által vétett számszaki hibát a másodfokú bíróság által indokolt volt a tényállásban helyesbíteni.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok egymást kiegészítik, egymásra épülnek, zárt logikai láncot alkotnak, és egy irányba - a vádlottak büntetőjogi felelősségének irányába - hatnak, kizárva a másképp történés lehetőségét is.

Mindezek alapján a felmentésüket célzó fellebbezések nem is vezethettek eredményre.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és valamennyi bűncselekmény minősítése is törvényes azzal azonban, hogy a III. r. vádlott terhére a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2)

bekezdés I. r. fordulata szerint minősülő lopás vétségének megállapítását mellőzni kell, mivel a cselekmény büntethetősége a Btk. 33. § (1) bekezdés b. / pontja alapján időközben elévült. Ezért a másodfokú bíróság a Be. 332. § (1) bekezdés a./ pontja alapján e cselekmény vonatkozásában a III. r. vádlottal szemben indult büntetőeljárást megszüntette.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által a cselekmények minősítésével kapcsolatban adott jogi indokolás megfelel a hatályos bírói gyakorlatnak, az abban kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyetértett (BH 2010.2212, 1/2009. BJE).

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a vádlottak javára és terhére értékelhető enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul sorolta fel, ugyanakkor az időmúlás tényét nem értékelte kellő súllyal. Így ennek a ténynek nyomatékosabb értékelése indokolt.

Ennek figyelembe vétele mellett is az elsőfokú bíróság által a II. r. és a III. r. vádlottakkal szemben kiszabott fegyházbüntetés megfelel a büntetési céloknak, és a belső arányosság követelményének is eleget tesz.

Ugyanakkor az I. r. vádlott vonatkozásában nyomatékosan kell értékelni, hogy a tényállás megállapíthatóságát döntően az ő beismerő vallomása alapozta meg, vallomása nélkül az ügy felderíthetősége jelentősen megnehezült volna, így ennek a körülménynek a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vele szemben alkalmazott joghátrányban is kifejezésre kell jutnia. Ezért a vele szemben kiszabott fegyházbüntetést a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerinti mértékre enyhítette.

A járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezések közül a másodfokú bíróság a vádlottakkal szemben elrendelt vagyonekobzás összegét helyesbítette, figyelemmel a kár összegének korábban megindokoltak szerinti pontosítására.

Ugyancsak pontosításra szorult az I. r. és a II. r. vádlott lakcíme is.

A vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt a bíróság a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján rendelte beszámítani.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet bevezető részében olyan tárgyalási napok is megjelölésre kerültek, amelyek feltüntetése az eljárás későbbi megismétlése folytán szükségtelen, ezért e napokat a másodfokú bíróság az ítélet bevezető részéből mellőzte.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a fentiek szerint részben megváltoztatta, egyebekben pedig mindhárom vádlott vonatkozásában a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A III. r. vádlott vonatkozásában a másodfokú határozat elleni fellebbezés a Be. 386. § (1) bekezdés c./ pontján alapul.

Budapest, 2013. év május hó 15. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.
sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet
bíró

A Fővárosi Törvényszék 5.B.261/2010/122. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.255/2012/29. számú ítéletében írt változtatásokkal az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában 2013. év május hó 15. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év május hó 15. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő